

Karen

När jag var nyfödd lämnade min mamma mig i en kyrkbänk inne i församlingskyrkan i Campinas. Där fann mig en kvinna som heter Altaís. Hon tog mig hem till sig och i hennes hem växte jag upp tillsammans med hennes två barn, Denilson som var 7 år och Daisy som var 15 år när jag oväntat anlände till deras hem. Jag tycker om mina fostersyskon, och vi lärde oss att hålla ihop för att hårdna ut, för vår mamma brydde sig inte om hur vi hade det. Värst var att hon ofta släpade hem män som hon inte ens kände det ledde till uppträden och bråk nätterna igenom. Jag slutade skolan när jag gick i sjunde klass. Det var dumt, det vet jag nu, men det enda jag tänkte på var att få ett arbete så att jag kunde flytta hemifrån.

När jag var 18 år träffade jag Carlos Eduardo och vi gifte oss. För en kort tid verkade livet gå mot ljusare tider, men så började svårigheterna hopa sig. Jag blev gravid och samma månad förlorade min man sitt arbete. Vi hade hunnit skaffa oss en liten lägenhet, men nu hade vi inte pengar till hyran. Det hände mer än en gång att vi inte ens hade mat. Min syster hjälpte oss att hyra ett rum, väldigt litet men bättre än ingenting, och jag fick jobb i en affär. Vårt första barn, Eduardo, föddes, och två år senare föddes Vítor. Det var de bästa åren i mitt liv. För första gången kände jag att jag hade en familj.

Men glädjen varade inte länge. Jag fick veta att min man träffade andra kvinnor, en tid senare lämnade han oss. Jag förlorade mitt arbete när affären tvingades stänga, och det enda jobb jag kunde få var som städerska i en familj – men pengarna räckte inte till att betala hyra, mat och barnpassning. Min man vägrade att betala underhåll. Han krävde att han och hans nya fru skulle få vårdnaden om barnen. Till sist fick jag ge upp. Jag kom hem en kväll efter en lång arbetsdag och fann mina möbler utkastade på gatan. Jag hade blivit vräkt. Det var den bittraste dagen i mitt liv när jag lämnade mina barn hos deras pappa. En kort tid senare förbjöd han mig att träffa barnen. Jag tappade fotfästet i tillvaron.

För ett halvår sedan blev jag i mitt elände uppsökt av min före detta man. Han påstod att hans nya äktenskap knakade i fogarna och att han skulle låta mig få träffa mina barn igen om jag gick med på att bli hans älskarinna. Jag kan inte själv fatta att jag gick med på det. Men jag längtade så efter mina pojkar. Jag fick träffa dem sammanlagt tre gånger, men Carlos Eduardo fick mig att känna mig som en prostituerad. Samtidigt hoppades jag väl att han skulle komma tillbaka. Men så tröttnade han igen och återvände till sin nya fru. Och lämnade mig gravid med ett barn, som han påstår inte är hans. Jag vet inte vad jag skall ta mig till. Jag vågar inte be min före detta man om hjälp för då kanske han tar ifrån mig också det här barnet. Jag tänker på alla drömmar jag haft och hur jag i mina svårigheter alltid hoppats att livet skulle kunna bli bättre, men det har hela tiden blivit sämre. Jag undrar ofta vad jag gör för fel. Jag begär inget annat än att få ett arbete, så att jag kan försörja mig och ta hand om mitt barn.